

RISICO 2: **GINA VANRAPENBUSCH (52)** KOMT UIT EEN ARM GEZIN**'Het waren de kinderen en ik. Verder niemand'**

Gina Vanrapenbusch heeft het altijd moeilijk gehad om de eindjes aan elkaar te knopen. 'Als je nooit eens naar de kapper kunt en geen mooie kleren draagt, hoor je er niet echt bij.'

'Mijn hele leven lang heb ik elke cent in tweeën moeten bijten. Ik ben in armoede opgegroeid: thuis hadden we niets. Als kind vind je dat nog normaal, want je weet niet beter. Maar toen ik ouder werd, kreeg ik het moeilijker. Als je nooit eens naar de kapper kunt en geen mooie kleren draagt, hoor je er niet echt bij.

Toen ik achttien was, stond ik letterlijk op straat. Met lege handen. Niet veel later werd ik zwanger van mijn eerste zoon, maar zijn vader ging ervandoor en heeft nooit voor hem betaald. Later heb ik van diezelfde man nog een zoon gekregen. Maar weer vertrok hij. Ik had dus twee kinderen die ik met één bescheiden inkomen moest zien te onderhouden. Eerst werkte ik in de horeca, maar als alleenstaande moeder waren die onregelmatige uren veel te moeilijk. Dus ging ik als poetsvrouw werken. Dat was een heel zware tijd: elke dag om vijf uur opstaan, de kinderen klaarmaken en wegbrengen, gaan werken, 's avonds snel boodschappen doen, kinderen ophalen en weer naar huis. Om hulp vragen deed ik niet – nog altijd niet trouwens. Ik heb ook mijn trots.

Nooit deed ik iets voor mezelf, want daar had ik geen tijd en geen geld voor. Een babysit kon ik me niet veroorloven: je moet zo'n meisje niet alleen betalen, je moet er ook voor zorgen dat er cola en chips in huis zijn. Met de kinderen maakte ik wel uitstapjes, op voorwaarde dat ze niet veel kostten. Dan gingen we hier in de buurt naar het strand of naar het bos. Het waren de kinderen en ik. Altijd. Verder was er niemand. De enige mensen aan wie ik iets had, waren mijn collega's. Met hen kon ik praten en lachen.

Toen kwam ik de man tegen die de vader van mijn

dochter zou worden. Die relatie werd een hel. Hij mishandelde me zo zwaar dat ik er een kapotte nek aan overhield. Daardoor kan ik nu niet meer werken en moet ik van een invaliditeitsuitkering leven. Vreselijk vind ik dat.

Een tijdlang heb ik me in huis opgesloten: gordijnen dicht en vooral geen mensen zien. Toch wilde ik me niet

helemaal laten gaan, voor mijn kinderen vooral. Daarom heb ik een hond in huis gehaald: dan moet je wel naar buiten. Dat was mijn redding. Ik nam de hond, wandelde naar de stad en stapte al eens een tearoom binnen voor een koffie – dat is nog betaalbaar. Zo leerde ik op den duur nieuwe mensen kennen. Omdat stilzitten niets voor mij is, begon ik ook vrijwilligerswerk te doen in het ontmoetingscentrum van de stad. In het begin sorteerde ik er de tweedehandskleren die werden binnengebracht, maar door mijn fysieke problemen kon ik ook dat niet blijven doen. Nu probeer ik er andere mensen die het niet breed hebben zo veel mogelijk tips te geven. Hoe ze hun kinderen met weinig geld toch een mooie Sinterklaas kunnen geven, bijvoorbeeld. Zo heb ik veel mensen ontmoet en dat is natuurlijk fijn. Maar echte vrienden zijn het niet, veeleer kennissen. Ik hoef ook geen vrienden meer, want als het er echt op aankomt, kun je toch niet op ze rekenen. Dat heb ik ondertussen wel geleerd.

Toch ben ik blij dat ik sommige mensen nu wat beter leer kennen. Vanavond ben ik bijvoorbeeld uitgenodigd om hutspot bij iemand te gaan eten, en dan gaan we met een groepje naar een gratis optreden. Maar dat is heel uitzonderlijk, want meestal blijf ik 's avonds gewoon thuis. Op dat vlak is er niets veranderd.'

GINA VANRAPENBUSCH 'Om hulp vragen doe ik niet. Ik heb ook mijn trots.'

14,6%
van de mensen die moeilijk rondkomen is (bijna) altijd eenzaam. Bij mensen die gemakkelijk rondkomen is dat 1,35%